Følgen af „Lige Løn for samme Arbejde"

—o—

Lad mig begynde med at sige, at jeg betragter Kravet om „Lige Løn for samme Arbejde" for et Retfærdighedskrav, som maa opfyldes snarest muligt.

Naar dette Krav bliver gennemført, vil der ikke blive en Deling efter Køn; men der vil blive en Deling indenfor det samme Køn — Kvindekønnet.

I Fremtiden vil man — endnu mere end hidtil — opdrage sine Pigebørn til at blive selverhvervende, og der vil blive et større Antal end hidtil, der ikke bliver gift. Ægteskabsalderen vil stige, idet Uddannelsen til et Erhverv tager en Del Aar og dermed stiger Modenheden til at tænke sig Livet, som det vil forme sig efter Ægteskabets Indgaaelse.

Der kan tænkes to Muligheder: Enten fortsætter den gifte Kvinde sit Erhverv efter Ægteskabet, og Følgerne deraf baade for hende selv og Hjemmet har der ofte nok været peget paa, eller ogsaa opgiver hun sit Erhverv ud fra den Betragtning, at Hjemmets Opgaver er saa mange og store, at de helt kan tage hendes Tid. Naar hun bliver gift, har hun nemlig ikke den Opgave at være: Lærerinde, Sygeplejerske, Kontorist e. l., nej, en gift Kone i vore Dage skal først og fremmest være sin Mands Medhjælp d. v. s. altid være rede til at hjælpe, trøste, opmuntre og give Raad, naar Manden kommer hjem og trænger til saadanne. Dernæst skal hun være en dygtig Administrator af Hjemmets Indtægter, skal maaske udføre Kokke- og Stuepigegerning, og hvor der er Børn være Børnenes Opdrager i Barnealderen, deres Hjælper i Skoletiden og Veninde og Raadgiver i Ungdommen. Endvidere sy sit eget og Børnenes Tøj samt være Sygeplejerske i Sygdomstilfælde.

Intet Under hvis en Kvinde vælger et Erhverv!

I første Tilfælde — den selverhvervende Kvinde — tager hun sin Løn med i Ægteskabet, og der bliver en dobbelt Gage at leve af. I sidste Tilfælde bliver der kun Mandens Gage.

Naar vi betragter de to Ægteskaber, ser vi, at Pligterne kan deles i to Grupper: Dem, som er ens baade for den selverhvervende og den huslige, nemlig Omsorgen for Manden og tildels Opdragelsen af Børnene, samt alle de Ting, som man kan lade en lønnet Medhjælperske udføre.

Nu er som bekendt husligt Arbejde daarligt betalt, saa naar vi regner Halvdelen af Gagen til Hjælp i Huset og Syning, er det højt regnet; tilbage bliver den anden Halvdel, som Hustruens personlige Ejendom. Den selverhvervende Kvinde kan altsaa bidrage ret betydeligt til den fælles Kasse, medens den, der tager den Opgave op at opretholde et Hjem og fostre den kommende Slægt, intet kan bidrage, altsaa faar det første Hjem den største Levefod. Er det retfærdigt? og er Mændene saa ideelt anlagte, at de skatter den Hustru højest, der vier sit Liv til Hjemmets Opgave. Maaske straks, men naar han ser sine kvindelige Kolleger Aar efter Aar f. Eks. rejse ud i Ferierne for at modtage nye Indtryk eller hente Hvile efter Arbejdet og vende hjem beriget og forfrisket, medens han maa betale Hjemmets Glæder med Slid og Overarbejde, saa er jeg bange, han i bedste Fald virker som afskrækkende Eksempel paa sine ugifte, mandlige Kollegер, som saa ikke tør gifte sig. Kan Samfundet være tjent med det? Kan den huslige Kvinde være tjent med, at den selverhvervende Kvinde, som jo dog ikke yder større Samfundsarbejde end den gifte Kvinde, kan tillade sig saadanne Livets Goder, som er ukendt Luksus for den gifte Kvinde?

Indvendingerne herimod er jo sædvanlig, at da den ugifte Kvinde ikke har Del i Hjemmets Glæder, maa hun søge sig andre. Her er ikke Tale om Glæder i den Forstand, men kun om økonomisk Evne til at pleje sin egen Person.

Da vi paa Forhaand er enige om „Lige Løn for lige Arbeide" kommer Spørgsmaalet: Hvilken Løn skal der sættes for en Hustrus og Moders Arbeide, og hvem skal udrede den?

Hvem skal betale for Opretholdelsen af Hjemmene?

Det er Spørgsmaal, som paatrænger sig, og som de gifte Kvinder maa rette af al deres Magt, hvis Hjemmets Opgave ikke skal sættes i et lavere Niveau end Kontoristens, Sygeplejerskens, Lærerindens o. a.'s Arbejde. Jeg henstiller om vi ikke kunne faa en Diskussion i Gang om dette Emne, og jeg haaber, at D. K.'s Hovedbestyrelse har sin Opmærksomhed henvendt paa Spørgsmaalet, saa det kan blive ført frem til rette Tid paa rette Sted. Jeg haaber og venter, at de ugifte Kvinder ikke stiller sig afvisende overfor vort Krav, men rækker en hjælpende Haand til Gengæld for, at vi har staaet i Rækkerne og kæmpet med for deres Krav.

Magda Andersen.

Hittebørnshjem.

—o—

Vi kan ikke nægte, at dette Ord vækker de uhyggeligste Forestillinger hos os, og naar vi rundt om i Pressen har læst saa mange rosende Ord om Dr. Petrus Beyers Forehavende, har vi maattet gribe os selv i Armen for at overbevise os om, at det ikke var noget, vi bare drømte.

Er det da virkelig Meningen, at vi skal vende tilbage til den aller primitiveste Form for Børneforsorg: Hittebørnshospitalet, som for Fattig-Børnene betød noget nær det samme som Lemmehospitalet for de voksne fattige. Nu har vi saa længe brudt vor Hjerne med at finde en Løsning paa det indviklede Spørgsmaal, hvorledes man skal forlige Forældreansvar med offentlig Børneforsorg. I Erkendelse af, hvor uhyre en Værdi Forældreforholdet er for Menneskene, har vi gaaet uendelig varsomt tilværks for ikke at bryde Baandet mellem Forældre og Børn og dog samtidig at forebygge de Overgreb paa Børnene, som letsindige og karakterløse Mødre stundom lader sig forlede til.

Og nu kommer Storsier Petrus Beyer og hugger pludselig med sit Alexander-Sværd den gordiske Knude over midt under vore Anstrengelser for at løse den. — Altsaa, vi skal vende tilbage til Hittebørnshospitalerne igen, efter at de baade herhjemme og mange Steder i Udlandet forlængst er forladt paa Grund af de Misbrug, de førte til, og den uforholdsmæssige Masse Penge, de opslugte.

Vi har i Dansk Kvindesamfund slaaet til Lyd for Oprettelsen af kommunale Børneoptagelseshjem rundt om i de større Byer, men ret at forstaa kun som et Supplement til de private Plejehjem, hvor der var Mangel paa disse, og som et midlertidigt Opholdssted indtil Plejehjem kunde findes. Vi har dog aldrig tænkt os, at Forældrene hermed skulde befries for